

[Martin Glerup]

de i produktionsfasen, og det er af meget stor betydning, at man tager fat allerede dér. Som logisk følge heraf er det kun godt, at den del af affaldet, som genbruges, slipper for afgift; men alle ved, at vi uanset recirkulering og genbrug også i fremtiden vil få restmængder til behandling, og når alt menneskeligt muligt er gjort for at genbruge, vil næste nærliggende mulighed være at udnytte det brændbare affald til energi i vore affaldsforbrændingsanlæg og kraftvarmeværker.

Den forhåbentlig stærkt formindskede rest fra aktionen, som vi derefter står tilbage med, vil også i fremtiden skulle deponeres på kontrollerede lossepladser eller behandles på Kommune-Kemi eller i jordrensningsanlæg. Da deponering er den mindst miljø- og resourcevenlige bortskaffelsesform, er det rimeligt, at affaldsafgiften på deponering er væsentlig højere end på forbrænding.

Socialdemokratiet går ind for, at der bliver langt større forskel på affaldsafgiften pr. ton til forbrænding og affaldsafgiften pr. ton til deponering end foreslået af regeringen. Det gør vi, fordi vi anser afgiften for at være et velegnet instrument til at animere os alle til at formindskede affaldsmængderne og til at nyttiggøre brændbart materiale til energi – altså en mere effektiv miljøpolitik.

Men afgiften – skal vi kalde den pisen – kan og bør ikke stå alene, der skal også være en gulerod. Det betyder, at en større del af provenuet fra affaldsafgiften efter Socialdemokratiets opfattelse skal gå tilbage til forskning og genbrugsprojekter, f.eks. i Genanvendelsesrådets regi.

Der skal være midler til styrkelse af bearbejdningen og afsætningen af genbrugsprodukter. På den baggrund er det ulogisk, som regeringen ønsker, at nedskære bevillingen til Genanvendelsesrådet med 80 procent, og derfor har Socialdemokratiet i forbindelse med behandlingen af finanslovsforslaget for 1993 stillet forslag om at sikre flere midler til dette formål. Den højere afgift, altså pisen, kan altså ikke stå alene, der skal også være lidt gulerod at gøre godt med.

En anden uomgængelig nødvendig følgesvend til højere affaldsafgifter er, at kommuner og amter styrker kontrolfunktionerne, så affaldet ikke på grund af afgifternes stigning havner rundt omkring i naturen. Kommunerne

skal fortsat være stærkt inddraget i affaldsproblematikken. De skal fortsat have den endelige anvisningspligt med hensyn til affaldsbortskaffelsen. Det forhindrer naturligvis ikke, at der bør iværksættes tilbagetagningsforsøg i samarbejde med nogle brancher.

Det andet hovedproblem, som jeg pegede på i forbindelse med de lovforslag, vi snakker om her, er, at der ifølge forslagene på grund af gennemførelsen af det indre marked fra 1. januar 1993 ikke længere er mulighed for at opretholde kontrolmæssige formaliteter i forbindelse med grænsepassage. Det betyder, at vi fortsat vil være et oplagt mål for tysk affaldsturisme. Det skyldes ikke mindst, at den tyske deponering koster ca. 800 kr. pr. ton, hvilket er 2½ gang den danske pris. Problemaffaldet koster typisk 6.000 kr. pr. ton at komme af med i Tyskland.

De store prisforskelle nord og syd for grænsen forklarer de stigende problemer med tysk affald i det danske miljø. F.eks. trues grundvandet ved Randers og Nørager af giftigt affald fra Tyskland, og der er store mængder tysk affald i Egvad Kommune i Vestjylland. Vi har endvidere stiftet bekendtskab med adskillige hundrede ton tungmetaltholdigt kompostaffald, som tyske firmaer har forsøgt at skaffe sig af med til landmænd på Fyn og i Jylland. Jo, Danmark er et populært turistland, også når det gælder affaldsturisme; men det skal vi selvfølgelig have sat en stopper for.

En balance mellem omkostningsniveauet i Tyskland og i Danmark vil som sagt kræve en to-tredobling af de danske afgifter. Vi er opmærksomme på, at der er indgået aftale mellem EF-miljøministrene om opstramning på dette område, men den store forskel på det danske og tyske affaldsafgiftsniveau vil fortsat indebære en risiko, og vi må have at vide, hvordan den fremtidige kontrol skal foregå.

Socialdemokratiet ønsker en opstramning af affalds- og dermed af miljøpolitikken og altså gerne større deponeringsafgift og et hurtigt forbud mod at nedgrave dagrenovation og andet brændbart affald.

Jens Jørgensen (KF):

Disse fire lovforslag, nr. L 67, L 68, L 69 og L 70, er alle miljøafgiftslovforslag.

Kigger man de fire lovforslag igennem, kan man se, at baggrunden for dem er treledet.